

JOLANDA VAN NOORD

Leeftijd: 35 jaar

Woont: Samen met haar zoon Sam (9 jaar) en dochter Esmée (7 jaar) in Hellevoetsluis

Werkt: Op het klantcontactcentrum van een woningcorporatie en is sinds januari 2015 vrijwilligster van SON bij de werkgroep Schildklierkanker

Hobby's: Hardlopen, Body Balance, Zumba en met de kinderen wandelen, fietsen en skaten

‘Er is veel onbegrip voor deze vorm van kanker’

Jolanda van Noord was 31 jaar, moeder van een jong gezin, had een drukke baan en een actief sociaal leven. Tot ze op een dag de diagnose schildklierkanker kreeg. Deze positieve jonge vrouw vertelt over de diagnose, behandeling en de gevolgen van de ziekte.

TEKST EN FOTO'S: KELLY PEPERKAMP

Toen kwam het hoge woord eruit: kanker. Ik was verdoofd. Gaat dit over mij? Snel noteerde ik het moeilijke, onbekende woord dat de arts noemde; folliculair schildkliercarcinoom'. Jolanda herinnert zich de dag van de diagnose nog goed, het is dan mei 2011. 'Mijn verhaal begint zes maanden eerder. Een collega vraagt of ik problemen heb met mijn schildklier omdat mijn hals zo dik is. Ik heb geen klachten, maar na een check in de spiegel besluit ik toch even naar de huisarts te gaan'. Jolanda's huisarts denkt aan een struma en verwijst haar door naar het ziekenhuis. Uit een echo en punctie blijkt dat er een cyste van vijf centimeter op haar schildklier zit. Een operatie is nodig om de cyste, samen met de helft van haar schildklier, te verwijderen. Na de operatie wordt de cyste onderzocht op kwaadaardige cellen en is het wachten op de uitslag. 'Wanneer ik binnen zes weken geen bericht zou ontvangen, was alles in orde.'

'Mijn herstel verliep voorspoedig en met het verstrijken van inmiddels acht weken, dacht ik nog: eind goed, al goed. Tot dat ene telefoontje van de arts. Je denkt altijd dat het jou niet overkomt. Ik was vol ongeloof. Zo jong, middenin het leven, moeder van twee kleine kinderen en dan kanker? Dat kan toch niet? Heel mijn leven stond op zijn kop.'

Operatie en een 'slok'

Na het bewuste telefoontje wordt Jolanda doorverwezen naar het Erasmus MC Kanker instituut in Rotterdam. Vijf weken later wordt haar schildklier volledig verwijderd. 'Toen ik thuiskwam uit het ziekenhuis stond het hele huis vol bloemen, lieve kaartjes en cadeautjes. Ik heb geen moment gedacht dat ik de kanker niet zou overwinnen. Toch deed de steun van mijn omgeving me enorm veel goed. Zij waren ook erg geschrokken. Het woord kanker heeft toch een heftige lading'.

Zes weken na de operatie krijgt Jolanda een behandeling met radioactief jodium om de achtergebleven restjes schildklier- en kankerweefsel te vernietigen. Ze verblijft in een speciale ziekenhuiskamer tot de radioactieve straling is afgenomen. Daarna mag ze naar huis. Om de reststraling voor de omgeving zoveel mogelijk te beperken krijgt ze een aantal leefregels mee. Dat betekent dat ze haar kinderen een week niet kan verzorgen. 'Het is heel vreemd om je kinderen zo lang niet te zien. Het ene moment heb je een druk en hectisch gezinsleven, het andere moment ben je helemaal alleen. Ik heb mijn kinderen destijds niet verteld dat ik ziek was. Ze waren nog zo jong en zouden het niet begrijpen. Voor hen was het feest, want ze mochten bij opa en oma logeren en zelfs mee naar de Efteling! Ik heb altijd veel →

‘Zo jong, middenin het leven, moeder van twee kleine kinderen en dan kanker? Dat kan toch niet?’

steun gehad van mijn ouders. Nog steeds trouwens en daar ben ik heel blij mee.’

Hernieuwde levensenergie

Een half jaar na de diagnose, is de behandeling achter de rug. Ze kan niet wachten om weer aan de slag te gaan. ‘Ik wilde zo snel mogelijk mijn leven weer oppakken. Op mijn werk kwam er een nieuwe functie op het klantcontactcentrum vrij en ik greep deze kans met beide handen aan. Ook ging ik fanatiek sporten. Ik had enorm veel energie en ging maar door. Het voelde als hernieuwde levensenergie na het overwinnen van kanker. Ik besepte toen nog niet dat de schildkliermedicatie hier ook mee te maken had.’

Erkenning en begeleiding

‘Het begon met opmerkingen uit mijn omgeving dat ik was veranderd. Ze vonden mij enorm druk. Omdat ik ook krampen, spierpijn en hoofdpijn had, raadpleegde ik mijn arts. Hij verzekerde mij dat het allemaal goed was en ik me geen zorgen moest maken. Ik ging er daarom vanuit dat de pijntjes en ongemakken, zoals vergeetachtigheid en intense vermoeidheid, tussen mijn oren zaten,’ vertelt Jolanda verder. Omdat de klachten blijven aanhouden verdiept ze zich in schildklierkanker en beseft ze zich dat haar klachten wel degelijk met de ziekte te maken hebben. ‘Niemand heeft mij iets verteld over de lichamelijke restklachten en psychische gevolgen van de ziekte. Daarom herkende ik mijn hyperklachten niet als zodanig. Ik zie achteraf pas dat de kanker ook psychisch meer invloed had dan ik toen wilde geloven’. Uit eigen ervaring weet Jolanda dat erkenning en begeleiding heel belangrijk zijn. ‘Er is veel onbegrip voor deze vorm van kanker. Met een pilletje per dag is niet alles opgelost helaas. Als schildklierkankerpatiënt kun je wel degelijk lichamelijke klachten ervaren en na een diagnose kanker is de worsteling

met jezelf en de mensen die je dierbaar zijn niet mis. Ik vind daarom dat mensen met schildklierkanker erkend en begeleid moeten worden en zet me daar graag voor in. Daarom ben ik sinds januari ook vrijwilliger bij SON’.

Bijna vijf jaar kankervrij

Ruim vier jaar verder heeft Jolanda haar lijf en hoofd goed op orde. Ze is goed ingesteld op schildkliermedicatie en ook een derde operatie, in verband met verklevingen van het littekenweefsel, is achter de rug. Net zoals elke patiënt blijft Jolanda vijftien jaar onder controle bij de oncoloog. ‘In het eerste jaar moest ik vaak bloed prikken nu nog maar een keer per jaar. Dat blijft steeds spannend. Na een diagnose kanker ben je immers altijd kankerbewust. Maar ik ben bijna vijf jaar kankervrij en dat ga ik volgend jaar zeker vieren!’

Jolanda staat positief in het leven en geniet zichtbaar van elk moment. ‘De ziekte heeft mij sterker gemaakt. Ik ben niet meer afwachtend, loop niet meer voor mezelf weg en pak elk kans die ik krijg. Ik ben me heel erg bewust van het hier en nu. Heerlijk picknicken in de duinen met mijn kinderen, daar geniet ik van. Daar kan geen dure vakantie tegenop. Eén à twee keer per week ga ik hardlopen. Dat is echt mijn passie. Ik heb in juni de Ladiesrun voor Pink Ribbon gelopen en dit najaar staat de Zevenheuvelenloop op de planning. Ook loop ik graag nog een keer een marathon.’ Op de vraag of Jolanda nog iets wil meegeven aan schildklierkankerpatiënten antwoordt ze enthousiast: ‘Ja! Ga zelf op onderzoek uit en laat je niet leiden of wegsturen. Neem ook de tijd om stil te staan bij je ziekte en de dingen een plaatsje te geven. Aandacht voor de lichamelijke, psychische en sociale gevolgen is echt nodig. Maar daarna: vooruit kijken naar een mooie toekomst en genieten!’ Stralend sluit Jolanda het interview af: ‘Als je positief blijft, gaan er veel deuren voor je open!’

Ook je verhaal vertellen in
Schild? Mail ons!
redactie@schildklier.nl